

BORSSZEM JANKÓ

A KIRABOLT HÁZÁBAN.

ENGELER & GOSCHL. CH.

ZSIVÁNOVICS IVÁN. Ugyan, emberséges Muszli, verd el már mellőlem ezt a mérges kutyát!

A REVANCHE.

VILÁGHÁBORU korában,
A világbéke ünnepel!
S mely dühtől lihegett korábban —
Im templommá lesz a kebel.
S mig egy felől halomra hordja
Az ember állati csoportja
Mindazt, mivel pusztítani kell:
A jobb rész itt győzelmet ül,
És ide gyűl minden felül.

Üdv néked Párizs! A világnak
Te joggal vagy fővárosa!
S mig másutt térdig vérbe járnak,
Te benned áldás a tusa.
Te benned is mérközni jó
A munka, szorgalom, erő;
De e harc legszébb virtusa:
Hogy a legyőzött is nyer ott,
S közkincs a díj, mit egy kapott.

Midőn kezdeből kiütötte
A »vér s vas« a vezérbotot:
Tudtuk, nem nyugszol mielőtt te
Azt visszavívni nem fogod;
S remegve várta a világ
Mikor a porból vissza vág
Földrendítő karod;
És megmutatja hogy te vagy
A régi frank, a büszke, nagy!

Im megmutatta! újra benned
Dobog egész világ szíve.
S az embernagság fénye innet
Árad ki ismét messzire!
S miként a nap, úgy veri szét
Az éji rémek seregét
Uj hajnalod hire.
S e hajnal szébb napot ígér,
Mint az, melynek bibora vér.

A legjobb perczet jól kilested
Hogy sikra szállj, s babért arass!
És azt a fegyvert kikerested,
A mely szilárdabb mint a vas.
Minden nép részeg dühben ég,
A vérfürdő ma sem elég;
S te fönt szállsz mint a sas!
S győztesz, pedig kardot se rántsz.
Oh! ez a legdicsebb revanche!

A világháboru korában
A világbéke ünnepel!
És a világ fővárosában,
Egy uj hajnalnak fénye kel.
S hadd forrjon máshol a salak —
A gyöngy itt ég felé halad,
S megtisztul a kebel.
Tovább is ily revancheot adj,
Hogy els ő légy, s első maradj!

MŰFORDÍTÁSOK.

Omnibus, et, quae sit terrae mortalibus orbae forma futura roganí.

És kérdezik, hogy a halandóktól megfosztott földön az omnibuszok jövődöbeli alakja milyen lesz?

*

Sic enim terra erat! = Mert sik vala föld!

*

Sunt mihi semidei. = Semmi isteneim sincsenek.

*

Viri magni in aeternum vivent in spiritu.

Nagy férfiak örök időkig állanak el a spiritusban.

KATHEDRAI BÖLCSESSÉGEK.

Nem is képzelik, hogy mily nagy szolgálatot tesz a puska a katonának a háboruban. A nélkül futni se mer; hát mit dobna el akkor magától!

*

Hallhatták önök, hogy erről én nem szóltam.

*

Önöknek irántam való magokviselete azt mutatja, hogy fogalmok sincs a tanár iránti pietásról; az én időmben ez nem így volt, pedig nekem is voltak gyenge tanárain!

*

A király mikor meghalt, nagyot tüszentett orrával.

OSZTRÁK-MAGYAR CIRCUS.

— Kiegészítési komédia. —

Tisza Kálmán Auersperg kiállnak a placzra.
És keverednek legótt szörnyűséges harciba.

Lesi német, várja magyar:
Kié hát az izmosabb kar?

»Uezu Kálmán, jó Tisza! Hisz nem apád, fogd meg!
Herbsten hizott poczakját emberül gyomrozd meg!«

Víg a magyar, sir a német —
No sógor, most véged néked!

»Pack ihn, halt ihn! Feste Hand! Ne hagyd magad, herczég!
És rászakad Tiszára a kővér Auersperg.

Magyar busul, ordít német —
Hej, hogy a f... enné meg!

Herczég mint a hegy szuszog, Tisza vékonyan kehog,
Egyszerre puf! . . . mind ketten a földön hempergnek.

Német erre iszonyodik,
A magyar meg káromkodik.

(Folytatása előlről ad infinitum.)

Országgyűlési tudósítás.

— (From our own.) —

I.

Molnár Aladár. T. ház! Nincs kiegyezés, nincs keleti kérdés. Új kérdés nyugtalanítja Európát: a sz. Istvánnapi kérdés. Én teszem szóvá, én — Aladár, azaz Haladár. Szóba hozom mint a haladás Aladárja és azt kiáltom Tiszának:

Tiszsa!
Vissza!

Vissza arról az utról, melyre léptél! Ó, mi érte Debreczert! Pápája — pápista lett. Több mint pápista: papista. Debreczeni kolbász helyett esztergombával traktálja a magyar gyomrot. Nem gondolhatok mást: Tisza titkon katolizált. (Igaz!) Gyanakszom rá, hogy beállt a »M. Állam« dolgozótársai közé. (Ugy van!) De talán még ennél is borzasztóbbat követett el: a szt. István-társulatban a Cziráky gf. támogatója lett. (Egy hang: Nem kell annak támogató. Eleget támogatja az maga-magát!) Ismét megérjük hát azokat az idöket, melyeket sohasem értünk meg, de megélt helyettünk az angol, amikor a protestansokat a Stuartok üldözték, lévén az szépen megírva Macaulayben. Tisza egy második II. Jakab! Ránk kálvinistáknak (Ugy van! Azokul!) immáron vár a máglya; a gálya az egyetlen pálya, mely az igaz kálomistát várja. Azzal mentegetőzik persze, hogy a nemzeti ünnepet általánossá akarta tenni. De mi először vagyunk kálomisták és csak aztán magyarok. És pedig hazafiságból, mert a kálomista vallás a »magyar hit.« Az én magyar hitem szerint pedig veszélyeztetve látom hazámat ily római rom-politika által. (Apponyi tapsol.)

Irányi. Tisza rendelete alkotmányellenes. De ez az ő kenere — obscön ob Regen! Nincs alkotmányunk. Tisza elkobozta. Ma István-napját decretálja nemzeti ünnepnek, holnap Kálmán-napját teszi azzá s holnapután Andrássy tiszteletére Gyula-napját emelheti nemzeti ünnepé. Ily eljárás Dánielvéimbe ütközik s jogosnak el nem ismerhető.

Almássy Sándor. Tudják-e mért bántja Tiszát a felekezet? Mert ő nem fele-, hanem egész kezét akar. T. i. ami rendületlen, hü balkezünket, hogy a jobb kézre — persze egyelőre sz. Istvánnak, de utóbb a jobboldal kezére játssza. István jobb keze csak ürügy, más jobbot ért ő alattomban. Tiszteljük mi sz. Istvánt, de ő mégis csak reactionárius volt, amit az a körülmény is mutat, hogy csak dichewseeges jobb keze volt. Mért nem volt neki dichewseeges bal keze is? Mert mi azt tartjuk, hogy ne tudja a bal mit művel a jobb. Protestálunk.

Simonyi Ernő. Aki sok bort iszik iszákos, aki Tiszából iszik tisztákos. (Brávo Ernyus!) Én józan ákárók márán. S Tiszá rendeleteiből sem kérek. Borzasztó, amit csinál. Még azt kívánja a tóttól, szerbtől, oláhtól, hogy szt. Istvánt tisztelje. Második Oroszország! Erevel téritenek.

Polit. Mint ismeretlen tartózkodásu Miletics politikai hagyatékának massacuratora, köszönetet mondok Simonyi, Irányi s Almássy uraknak, a mért feledhetetlen

barátunk érzelmeit oly hiven tolmácsolták. Mi közünk sz. Istvánhoz nekünk, kik sz. Szvetyi megalapítandó birodalmának vagyunk hivei? A cultus-miniszter ur költségvetése ellen is nagy a panaszom. Sz. Szvetyi birodalmának egész budgetjét eltörölte, midőn a Thököly-alapítványt Pestre hozatni rendelte. Mivel fizessük az omladina-sereg gázsijait? Point d'argent, point de serbes. Ha ő törli sz. Szvetyi birodalma költségvetését, én sem szavazom meg az övét.

Irányi. Az én kifogásom Trefort ur ellen más természetű. Mért késedelmezik a polgári házassággal? Magam ugyan már nem szándékszom jótéteményeit igénybe venni, de a fiatalság s az elv kedvéért bátor vagyok eszébe juttatni az ügyet.

Helyi Ignác. Nem voltam a teremben, mikor a sz. István ünnepet tárgyalták. (Üres is volt a ház!) Ugy van. Mért az oly tárgy, melyhez nem szóltam, nem volt kellőleg megvilágítva. (Vajjon!) Csak én tudom, honnan fuj a szél. Ez az a szél, melybe mindenünk oda vész. Szélvész. Nem Tisza hozza ránk sz. István ünnepét, hanem Trefort. Mért? Mert a papokkal confraternizál. Eszau egy tál lencséért adta el örökségét, Trefort egy ebédért bocsátotta áruba a magyar alkotmányt. Minő jutányosság! Leszállított ár! Végladás! 27 kros bazár! (Németh Berezi: Billiger man schon kann nicht!) Nem szavazok meg neki egy garast sem.

Paczolay.* Csak néhány csöpp paczolajt a tűzbe! Nem csatlakozom az előttem szólottakhoz. A kormány nem jó katolikus. Sz. István ünnepe eddig pápista ünnep volt, most országossá tennék, ki akarják vetköztetni jó pápista jellegéből. Tisza rendelete merénylet a catholicismus ellen. (Molnár Aladár tiltakozik.) Majd mi odaadjuk szentjeinket a kálvinistáknak! Na persze! Nem ettünk trichines sunkát! Ha kell, hát fogjanak maguknak!

Elnök. A t. cz. ellenzék kellőképp összezavarván a fogalmakat és nem tudván már mit beszél, 25 órai respiriumot engedek. (Zugás. Helyeslés. A ház becsukódik. Paczolay és Molnár Aladár a folyosón másnap reggelig capacitálja egymást.)

II.

— A karzatról —

Minthogy a tavasz mindenbe új életet önt, hát nem csoda, hogy a Sándor-utczában egy háznál még oly fá k is kinyiltak, melyeket gyökereikről még levágtak s már az asztalos is rég feldolgozott. Értjük az országház tölgyfa-ajtóit, melyek ma csakugyan ismét kinyiltak. A közönség érdeklődése óriási volt. Hasonlóra az ismeretes legvénebb emberek emlékeznek. Hire járt, hogy »az egyesült nagy ellenzék« torpedókat sülyesztett a miniszteri székek alá s e miatt Tisza Kálmánt csakis czukkordarabkákkal lehetett valami nagy későn helyére csalni. Azt is beszélték, hogy a Lukács Béla mellényzsebébe 100 ezer darab arany van, melylyel kormány-

*) Paczolay tévedésből más beszédet mondott el. De ha következőket akart volna lenni, ezt a beszédet kellett volna elmondania. B. J.

párti képviselőket akar csatlakozásra bírni. (Hiszi a fránya!) Ezért volt az a nagy tolongás is körülte az ülés elején.

Először is Steinacker szórta szét elvei gyöngyeit a közgazdasági tárca mellett. Osztatlan szórakozottsággal hallgatták. Egyedül ő az a férfi, ki az uralkodó nagy zajt is ügyesen tudja kiaknázni és a maga hasznára fordítani. Mert mindig ilyenkor tartja beszédeit. Minek Trefortnak a cultus-ügyi tárca mellé a földmívelési és kereskedelmi is, mikor ő (Steinacker ur) ismer valakit, aki nem csak jobban felelne meg e ressortnak, de még szívesen el is vállalná. Szerénysége tiltja megnevezni, hogy ki az?

Szóba jött a kiadás az állami lótenyésztés érdekében. E pontnál Simonyi Ernő betegedett le egy szónoklattal. Azt kérdezte: minek az a lótenyésztés? Hiszen az egész hon lóvá van már téve. (Sóhaj!) Csak azért-e, hogy a miniszter urak ezentul is úgy »lőhátról« beszéljenek a szegény ellenzékkal? (Ohó! Jajaj!) Azért-e, hogy Tisza Kálmánt az ő miniszteri rendeleteiben ezentul is úgy »elkaphassa a ló«? (No, no!) Avagy a »hámból való kirugást« akarja-e a ház előmozdítani? E helyett inkább kéri, hogy adja a ház azt a 400 ezer forintot inkább az ő kedvenc »veszszőparipáinak«.

A megtámadott lovak nevében Kozma F. beszélt. Felhozhatná Shakespeert kinél III. Richard azt mondja: »királyságomat egy lóért!« Ebből kimutathatná, hogy az állami lótenyésztés érdekében semmi áldozat sem nagy, mert minden ló megér egy királyságot. De nem teszi, hanem röviden kiemeli, hogy i p a r u n k érdekében szükséges a lótenyésztés. Gépek nélkül nincs ipar, a gépek pedig »lóerő« szerint vannak berendezve s így minél több lóerőt produkálunk, hát annyival kedvezőbbé tesszük iparunk fejlődését. (Helyeslés. A budget megszavaztatik.)

High Life

— Bécsi sport. —

Ce jeudi.

Krricsi dear,

Hungary for ever! Győztünk! Victores Emanuales sumus! Megvenividviczeltük a bécsieket! Eljen a mágyárr lóhus! A horse, a horse, a kincsdom for a horse!

Márr most bátrán énekelheti a német, hogy: »Wo ist das deutsche Präterland?« A mi zsebünk-

ben van. Az ő Freudenu-jok bizony Leidenau lett nekik s a mit nyerrtek, azt is csak Wiener Währungban nyerrték. »Sájn« nyereség! Bah! »Sájn oder nicht sajn!« mondá Hamlet von Hammelsdorf, bécsi zsidó bankár Koppenhágában . . . s megbukott.

Nojszen volt háddelhádd a turfón! A Ritter von Gansleber a »Wienerrin«-re tett a totalisa-

teurrön és vesztett 700 forrintot; ez úgy megzavarrta, hogy a Muckerrl azt mondta rra: »Total is a thörisch!« . . . Hánem áztán a »Kincsem!« Everybody maddened for her. . . még Madden is, a ki lovágoltá. Pedig 67½ kilogrrámmja volt . . . A propos! Mondom az izének, a Muckerrnek: »Te Muckerrl, nézd csak, az »Orroszvárr« hogy auf van pullolvá; egészen odá van; vájjon hány kilogrrámmja van?« »54½«, mondja ő. — »Csálódol,« mondom én, »55½«. — »Nem igaz«, mondja ő, »csak 54½, itt van a czédli, há nem hiszed. — »Hm«, mondom én, »de te azt nem számírod, hogy szegénynek a nyelve is kilóg rram!« . . . Nojsz' képzelheted, mekkorra háhotá lett! Háhotáháiti szigetén sem Cassagnac (olvásd: káczágnák) többet. Egad, how witty I am to-day! Váláságos vicz-pucz vágyok. . . viczli-puczli t. i. nekem kevés.

»Wild Rover« is szépen nyerrt, de elfelejtette a dátumot; ugyanis 1850 forrint volt a futás értéke, 1878 helyett. Mikorr a Zschokke (igy ejtik Bécsben a jockeyt) nem tud chronologikusán gondolkozni, az perrse nagy báj.

A handicap-ben »Errzsi« lett győztes, a hurdle-race-ben »Prince Gregoire«; szép mágyárr pár volná együtt; elmennék a lánijokrra nyoszolyolánnak. Az esketést szívesen véghezvinné a steeplechasernek szintén mágyárr győzője: »the Monk«, hiszen szerzetes. Legnagyobb szerzetes perrse »Kincsem«, merre az szerrez legtöbbit. Hjah, nem hiába Waterymph volt az anyja, a nagyanyja meg mindenetre Groszwaternymph.

Vásárnap meg ujrra nemzeti színben rrágyogott a gyep. »Rrudi«, »Peon-kánczá, »Blankenese«, »Queen Bess«, mind mágyárr ló. Hiába, márr Pánna orrszágában (értem Pánnoniát) ki nem fog Osztrrákiá. A hol négylábuán lépünk fel, ott nincs, ki a körmünkrről letüssön. Micsodá hozzánk képest Frranciaország? Mikorr Louis Napoléont elcsukták Hámvárrábá, megszökött; bezzeg nem szökik meg, há mi fogjuk hámbá! . . . Hát Angliá? Annák, az igaz, van Epsomja; de Mágyárrországnak nemcsak e b s z o m j á van, hanem emberri szomja is, még pedig nagy! Porroszországról nem is szölok; a porroszló jóságá ismerretes ugyan, de micsodá egy porroszló egy budapesti drrábanthoz képest? S az orrosz pláne! Az, mihelyt mágyárr földre lép: muszka; a m u s z k á pedig a mágyárr népnél nem több egy szunyognál. A legjobb orrosz ügető sem megy nálunk Orloff számbá, hánem csak Orloffká. . . mágyárrán: Ohrlöffelchen.

Légy tehát büszke, oh Krrics of my soul! Messze van még az az idő, mikorr a muszka azt fogja neked mondhatni, hogy: »Nye Krrics!« Nem is érred azt meg, biztositlak rrolá, de magám! sem. Isten veled tehát, dearest Krrics! Vágyok mint voltám:

Yours truly

Wonokles.

Sennyey Pál b. ENCYCLICÁJA.

Körlevél

tisztelendő testvéreinkhez, a néhai conservatív párt összes hívei-, tagjai-, képviselői- és minden theo-, hypo-, mono- s egyéb lógosailhoz.

Tisztelendő testvérek!
Üdvöt és pártvezéri áldást!

ISTEN titkos rendeletéből meg kellvén válnom Tőletek, szükségesnek tartok néhány bucsuszt intézni hozzátok. Kicsiny, de szép vala a mi programmunk és valahányszor Rátok esett szemem, mindannyiszor ily szókra fakadék: »kis magból válik a terebély fa, valamikor megnőhetünk még mi is.« (Ep. 13. Sti. Pauli ad Olahos.) Csak épen várnunk kellett volna, mert »tűrőké a mennyország és várakozóké lehet a miniszteri szék, mihelyt rájuk kerül a sor.« (Szent Jónás — Evangélioma. 15. 2823.) Én tudtam volna várni, amíg megjön az én időm, mert jól tudom, hogy egyik elsőrangú államférfiui megkivántatóság, nem erőszakolni semmit, nem kapni lázasan a hatalom után, nem kergetni a tárczák délibáb-jait, melyek eltűnnek a kergetők elől. »Ámde ti nálatok nem vala a türodelmesség.« (Sz. Márkus —

de nem Pista — ev. X. 9.) Siettetek fuzionálni, hogy mielőbb kormányra juthassatok. Én pedig mondom Tinéktek, hogy a fuzió nem segítette elő czélotokat. Sőt ellenkezőleg! Ily körülmények között jobb nekem Zemplénben, mint Budapesten. Hogy azonban Rátok, kedves Hívek, semminemű blamagium ne háramoljék az én eltávoztamból, betegnek fogom magamat tenni, pedig »betegnek rossz lenni!« (Sz. Pál a Kolosváriakhoz 2. 8.) Nem vagyok én beteg hál' istennek és rosszul is csak akkor leszek, ha az a boldogtalan fuzió jut eszembe, melyet úgy elhamarkodtatok. Ugyan kérlek Testvérek az Urban, hová tettétek a szemeteket és kikkel adtátok össze Magatokat! Most zárom soraimat s csak azt mondom: »Ej haj!« (Sz. Péter a Czeplédiekhez 4. 5.) Régi, jó programmunk malasztja legyen veletek és vezessen, Tisztelendő Testvérek, kikkre egyenkint, nemkülönbén kedves Fiainkra, Pártunk összes Tagjaira áldásunkat a legnagyobb szeretettel adjuk.

Zemplénben, ott a hol Sz. Pál hagyta az oláhokat, 1878. Szt. György hava 13. Pártvezérségünk utolsó évében

b. Sennyey Pál.

AZ A KÉT NŐ

kiben legnagyobb kedve telik most a magyarnak.

Ártatlan beszélgetés.

Kurta. Mégis csak nagy háladatlanság azoktól a volt-deákpártiaktól, hogy odahagyták Tiszát.

Fejes. Már miért volna ez háladatlanság?

Kurta. Mert ők még eddig semmit sem áldoztak, T. K. pedig annál többet.

Fejes. Ugyan mit is áldozott már no?

Kurta. Mit? Hát az elveit!

Fejes. Süsse meg!

KÉPTÁRLAT.

Sennyei szt. Pál otthagyja az oláhokat.

(Fra Fiesole után.)

Krayelhuber Tóbiás preschpurgi háziurnak okoskodásai.

Czu tumm!

Hád hofa led a némed szubremaczi? Hofa led asz eszdreichise álam-eszmét?

Melldo fellháporotásal oolfazsdam a labogba, hoty mikua az exlencz Magmahagóni a francsése dzsászári rebuplig elnik asz ozdrak-mótyor ozdály elette mekállda, hoid mid látta? . . . Asztad látta, hogy az ozdrakk giállüdási bräzius is mótyor, és a mótyor giállüdási bräzius is mótyor!

Czu tumm!

Otan álldag mind a némszedi tremdede gvandliba, zsaszdollas gucsmo, pársuny mende rebiló ujakal, óronos kombogall, goldene ev a téregán, sujdásos notrág, makas száru dzsiszmo óronos soagongyóvall es trágageves göebe kard asz olltalon negi.

És mi derdente?

Asz derdente, hoty az ozdrágok güabálldag: »Fif la rebublik!« és a mótyorog oadidotak: »ölljen!«

Czu tumm!

Skantáll!

Ety wolléblische gomisszion, agit asz ozdrak guamány gigildi Parizpa hoty gepviselljen a loyal xinung, amid atag negi insdrukcziópa a hóhi regirung és asz exlencz geresgedelmi minisder — ety illen gomisszion dzsászári gürállu emperegpul giálllja: »fif la rebublik!« Pfu dajfel! És exdra p. p., hoty a dzsigos, pegyár és jurátenemszed aszal a podrányos buszdai lármáfal itfezelldek a heaczeg feldmarsall. Ety Macmahagonit makmokány bögéssel! No, asz pizomos, hoty esz a bräzius a francsés rebublikdul asz udolló Macmohican! — monta a diblomadisch gepülldente baron von Eibischteig, a mi ety indim sbécsi én hozsám és a gi érdi a hecheri bollidik.

De a skántállnag feldette a gorona, hoty a dzikánog musikálldag a rebbelische Ragóczzi-intulo. Esz már a hechste p. p.!

És hoty ne dertenjen illen podrány a Parizba? — mikua ittend, a Preschpuagpa, a mi dulajdon némed fárosunkpa is elefoadullta degnapelet, mikua a girállné . . .

ógorok montani a dzsászárné itend geresztul udazta: mék a lenémedab geszenseg is »ölljen!« giobállda és falamennyi kezt lektihiseben a Rumpelmayer jerekei es a fioldoll Brustfleck, agik mind jogásszen és agiknek asz abja mind indim porád én hozsám.

Esz már asz allerhexte skandáll.

Czu tumm!

P. p.!

Ritkán történik, hogy egy költő valamely nagy, világ-történelmi alakot hoz a szinpadra, anélkül hogy a — halottfertőzés bűnébe ne esnék. Majd fej nélkül látjuk a hőst, vagy a szívét vájja ki, vagy kitepi a nyelvét, mellyel, míg élt, oly nagy dolgokat mondott. A híres emberek már életükben is sokat szenvednek az interviewerektől. Azok a költők pedig, a kikre itt példázás történik, a halottak interviewerci.

*

Az olyan darab, melynek fogyatékos tartalmát a gazdag kiállítás takarja el, mindig a salamoni hasonlatot juttatják eszembe: »arany gyűrű a sertvés orrában.«

*

— Hogy tetszett önnek a tegnapi ujdonság?

— Igen jól — hanem azt a szerepet, melyet R. F. adott, inkább színésznőtől szerettem volna látni.

*

— S a szerzőt kitapsolták?

— Sőt többször.

— Mire nem képes az emberi kéz!

*

— Mert a darab szerzőjével barátságban él, azért tapsol? Valóban az ön kezei — képmutatók.

*

Egy-egy szini ujdonságnál jobban készülnek el az applaususra, mint az előadásra.

*

Az a színésznő, aki fiatalabb arcot mutat a szerepénél, azt bizonyítja, hogy észre még fiatalabb mint arczra.

*

— Vetted észre, Nagy Imre, hogy nyelte elt a verses szerepe felét?

— Ugy látszik, hogy . . . nem gourmet.

*

— Uj darab s a színház üres! Mekkora részvét hiánya a közönségben!

— Tán még nagyobb volt volna a részvét hiánya, ha jelen lett volna!

SZÉPIRODALOM.

— A »Kis Lap«-ból. —

Tedvesz Fojdó bácsi!

MÁL medint atattam valamije! A mamám jálátja a »Főváloszi Lapot«t. Nagypénteten, mitol mind a templomban voltat, én otthon majadtam vigyázni a tanálila. Ott hevelt az ujszád a valló-asztajon. Ujszádót olvaszni netem méd nem szabad, azél hát éltem isz a jó általommal ész tedvemje tiolvasztam madamat. Mindjál az első oldalon van egy velsz Janka Sándor báczitól. Hát amint olvaszom, eszembe jut hogy ilyenfölmát mál én olvasztam egy tönyvben. A papa tönyvesz-taszlijában lá isz találtam. A Tompa Mihály tőjteményeiben czatudan ott volt a mászolat, melynet dondot-ját-jálását ész leflainjét Janta Szándol báczitól edészen elhóditotta Tompa Mihály bácsi.

Szándoj bácsi így mondja:

Letörve im a gyöngö bimbó;
Virág, illat elszált vele.
S fájját, a kedves szerető nőt,
Emésztő bánat verte le;
A z é r t fájó köny hull szememből,
E z t csak sohajtva nézhetem
Kórággyon fekszik szenvedő nöm,
Terítőn kedves gyermekem!

Szándoj bácsi med így fujja:

Hová néztek? szerettemből
Egyik beteg, másik halott,
Nem enged álmat annak a kin,
Emez végkép elszunyadott,
Ott a bus zaj, itt a halálcsend
Egykép sebet vág lelkemen.
Kórággyon fekszik szenvedő nöm
Terítőn kedves gyermekem!

Letört fájáról életnek,
Letört az egyik lombos ág;
Enyészetes, forró szelével
Sárgítja a kór másikat,
S ha még ez is . . . száradj ki akkor
Lombatlan bús fa, életem
Kórággyon fekszik szenvedő nöm,
Terítőn kedves gyermekem!

Hát ninczen idasszádóm, mitol azt mondom, hogy
Tompa Mihály czatnem azt ilja amit Janka Sándor,
czathogy nem olyan szépen.

Vagyot, tezeit czótólva, hü tisz olvaszója

Vigyázó Laczí.

Tönödések.

(Seiffensteiner Solomontul.)

Háromszarosan szerencsétlen moszka! Alvasam, hoid Ázsiábo föltámadták elenők a lázok. Szegény moszkák, még nem multa el náluk typhos és már várhatnak újabb láz rohamokat.

Asztat is olvasok, hoid Türrükországban is türrük-görög mind lázadja fül moszkák elen. Európában lázadási láz, Ázsiában láz lázadás, otthon forradalmi láz. Csada-e, ha Gorcsakoffot is kitöri a láz?

És mégeczer a szegény moszka. Nem tudom, de most éri őket csopa málér. Heimann tábornak meghalt és Miklós nadjherczeg marata életben.

Batum lakószai okorják maguk fizetni le hadikárpotlásbul részt, hoid ne ledjenek moszkák. Forcsa emberek, én ugy éljek! Akarják magukat megváltani atul, hoid meg ne váltsák őket a megváltók.

Hoid mi onektirozoank Bosznia, az jüvi nekem elő: mintha djáva ember, hoid elkerüljön párbaj, lüvi magát föbe.

A madjar kormány mégis djöngö lábön álhatja, ha nem tanálja más mentő kezét amibe belekopszkodja mogát, mint a heilige Szent István job kezit.

Conservatív párt mexönte tehát és marata egész Madjarországban csak edj conservatív: a baron Senjei, ami conservirozza saját magát a jüvü számára.

Mikor a romaiaknak 30 ezer istenök volt a kapetáliumon: keveslették; mostand csak egy istenök van, s annak is csak a helytartója lakik köztök: még is sokalják.

Az nekem nem férí a fejembe bele, hoid a türrükzoltának oly sok felesége von, és még is oly kevés a jermeke, mig a pápának talán egy sincs, még is annyi sok jermeke van neki.

Régiség.

(Rómer Flóris lelete.)

— Beküldték a „Kis Lap“ cz. gyermek-ujsgába. —

1.

Elhagyott e vidék kiesebb a sík sivatagnál
Meg nem foghatom azt mi hoz eszembe babám

2.

Egy fiatal gazda lovagol a györgyei uton
Arczán kivethető hogy kedvesére gondol.

*

— Felolvastatott „Kisfaludy-Társaság“ m. havi ülésén. —

(Töredék.)

J E H O V A H.

Leszek talán a napnak egy sugára,
És csillagoknak életet adok;
Vagy kis bogárka halvány, méla fénye,
Mely percznyi üdvben szerelmet ragyog.

(Istenem, be sok telik belőled!)

BORSSZEMEK.

Brutusnak.

(In) practicus.

ismét felsültél, mondván: az uszály fedi a nők
Lépésit. — Hiszen így, Brute mi! rák ok a nők.

*

Brutto, Netto.

Ó Brutus, Bruti, Brutum (halt!) s Bruto lehetsz, sőt
Brutto is én tőlem; netto azonban! soha.

AMAZON.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Goromba. (II. Bj.) Felő, hogy mint Kákay Aranyos után támadt egy II. és III., a mi »Gorombánk« nyomán is több kél. Önön kívül van még vagy öt s valamennyi az »amazon« ellen röppentgeti nyilait. Ha élük finoman van csiszolva, arzenálisunkba szívesen befogadjuk. — S. M. Krisztus, vagy ha rossz neven nem veszi: Mózes csak a hó derekán szokta malasztját hívei fölő szórni. Az epistola bár szép, de fölösleges volt e szerint; vagy ha jobban tetszik önnek: fölösleges volt, de szép. A titáni munkában, tüzetesb átnézés után, akadt egy-egy szikra, mely alkalmas arra, e jelesünk szalmáját lángra gyujtani. Szítjuk tehát és nem szidjuk. — K. B. A levél többet ígér, mint a mennyit bevált a melléklet. Politikai nézetkülönbség nem zárja ki az elmésséget. Különben tegyen kísérletet. Irjon jó élezet T. K. ra és rosztat V—yra, meglássa, amannak adunk helyet. A küldeményből két picziséget kiesip-tünk. — „Pilisre hívás“. Vége-hossza nincs a »tetemre-hívás« parodiának. Ez az átka minden jeles költeménynek. Szívesen elismerjük azonban, hogy az ön travestiájában akad jó strófa is; vonatkoztatása azonban csak kis kört érdekelne; de ha általánosabb, jobb volna is: hosszúsága nem engedné meg a közlést. — „Vidéki lapszerkesztő monolóju“. Reméljük, csak a kivételt énekelte meg ön. — H. Ö. (Brazovcz.) Az a számla, melynek, mint mondja, érdekét az is neveli, hogy »hiteles másolata az eredetinek« (!), körülbelül egy vívásu a n.-kőrösi főtemplom tornyának bádog buzogányával, be is küldték a »B. J.« 11 éves főnnállása óta minden léten vagy háromszor s így összesen, az önén kívül, mintegy 1716-szor. — B. Z. (Zubr.) Judex-exjud: a megelőzővel egy muzeumba tartozik. Ha már minden áron avasélczekeket akarnak látni új nyomtatásban: mért nem az »Ü.«-höz küldik be? — „Kassai felirat“. Nem elég bolond. — T. K. A mostani küldemény legnagyobb részt beválik. A »vizzel« megpróbálkoztunk, de nem birtunk rajta átgázolni. — I. B. (Simecz.) Több jó akadt benne. — Amazon. Mért kaczerkódni rossz franczia levéllel, mikor jó magyarán pörög a nyelve? — P. G. (Bápst.) A katonának legyen bátorsága még a költészetre is. De ha sturmolását visszaverik az olympus bástyái mögé vonult istenek, balra svenkol s ott hagyja az egész mester-séget. — Nab. (Klsvr.) Nincsen tisztában a hexa- és pentameter követelményeivel. De különben is: vagy ismétlés egyik-másik epigramm, vagy életlen. — Tentási. Legjobb tulajdonsága az, hogy rövid. — R. F. (Klsvr.) Neve ellen bitorlási pört indíthatnak ugy R—r F—s mint M—y B—i. Reméljük azonban, hogy imponáns tudományossága le fogja őket fegyverezni. — S. F. (Lbl.) Helye került.

Felölös szerkesztő: CSICSERI BORS.